

[Udenrigsministeren.]

gaver en eventuel FN-styrke vil få. Konturerne for et kommende fredsarrangement i Det mellemste Østen er endnu alt for uklare. Jeg har kun ønsket i dag officielt, fra folketingets talerstol, at sige på regeringens vegne, at vi er rede til, hvis det ønskes, at stille et kontingent til rådighed for en sådan eventuel styrke i området. Jeg synes, det er i god overensstemmelse med tidligere dansk praksis, hvad angår fredsbevarende styrker. De mere tekniske spørgsmål om styrkens sammensætning og bevæbning og al den slags må tages op på den baggrund, som kan aktualisere styrkens udsendelse.

Det ærede medlem var i samme forbindelse inde på spørgsmålet, om der blev gjort tilstrækkeligt for at løse Cyperskonflikten. Det er et vældig berettiget spørgsmål, for nu har FN haft styrker udstationeret i næsten 7 år på Cypern med det formål at få tilvejebragt en afspændt atmosfære, som kan føre til forhandlinger mellem parterne. Hvis spørgsmålet går på, hvad Danmark kan gøre i den henseende, så må vi nok sige meget ærligt, at det er meget begrænset. Jeg har, når lejlighed har været der, givet udtryk for vores synspunkter, senest under en samtale med den tyrkiske udenrigsminister under mit besøg i Tyrkiet sidste efterår. Jeg har også givet udtryk for en ængstelse for, om FN-styrkens tilstedeværelse mod sin hensigt kunne komme til at virke sådan, at det virkede afsvækkende på parternes følelser for nødvendigheden af at føre realistiske forhandlinger om substansen.

I den sidste beretning fra generalsekretær U Thant til sikkerhedsrådet bliver det sagt, at de nødvendige elementer for en politisk løsning af Cypersspørgsmålet er til stede. Men han var ikke i tvivl om, at FN-styrkernes tilstedeværelse på Cypern stadig er påkrævet, og at en tilbagetrækning vil betyde en akut risiko for en tilbagevendende til voldshandlinger. Under disse omstændigheder er det min opfattelse — og det er for øvrigt alle de troppebidragydende landes opfattelse — at man må fortsætte; vi støtter altså stadig både finansielt og med mandskab FN's operationer. Mandskabet udgør, som det nu er, ca. 300 mand.

Med hensyn til det politiske samarbejde forstod jeg, at det ærede medlem og jeg var stort set enige. Hr. Per Hækkerup ønskede

en styrkelse af De europæiske Fællesskabers folkevalgte element og fremhævede, at det var ikke mindst nødvendigt på det politiske område. Det var et emne, som det ærede medlem hr. Per Federspiel også var inde på, og jeg ved, at hr. Per Federspiel i sin virksomhed i europæisk politik har været energisk og taget initiativer på disse områder. Jeg kan kun sige, at det ønske deles af regeringen. Jeg kan henvise til anden del af Davignonrapporten, hvor det siges, at for at give en europæisk politisk union en demokratisk karakter er det nødvendigt, at offentligheden i de enkelte lande og repræsentanterne sættes i forbindelse med det politiske samarbejde. I de kommentarer, som regeringen har afgivet den 30. september 1970 til Davignonrapporten — disse kommentarer er offentliggjort — har vi givet udtryk for, at vi er tilfreds med de afsnit, som omhandler samarbejdets demokratiske grundlag og relationerne til den europæiske parlamentariske forsamling.

I sine bemærkninger om anerkendelsen sagde det ærede medlem, at jeg åbenbart nu indførte en ny folkeretlig ordning eller tankegang, men det var jo altid morsomt med lidt nyt — sådan i en snæver vending. Det nye skulle gå ud på, at nu skelnede jeg nøje imellem anerkendelse af stater og oprettelse af diplomatisk forbindelse med stater. Dertil vil jeg gerne sige til den ærede tidligere udenrigsminister, at det er ikke noget nyt; det havde man såmænd fundet på i tidligere tider også. Jeg kan oplyse — og det kan tillige svare på nogle af de spørgsmål, der i øvrigt er stillet — at der er en lang række eksempler på, at vi har anerkendt lande, landes eksistens, folkeretligt anerkendt dem, men alligevel ikke har diplomatisk forbindelse med disse lande. Der er jo forskellige former for anerkendelse, men hvis vi f. eks. vil tage de lande, som er medlemmer af FN, og som vi ved at være sammen med dér, når vi ikke udtrykkeligt har taget andet standpunkt, har ydet vores anerkendelse, så drejer det sig i hvert fald om mellem 20 og 30 lande, hvis eksistens, hvis styre, vi anerkender, men som vi ikke har oprettet diplomatisk forbindelse med. Jeg har ikke noget imod en principbeslutning om, at vi skal oprette diplomatisk forbindelse med alle disse lande — så får vi 20-30 flere numre i vores rækker med hensyn